

Indtægt, af hvilken fuld Skat skal svares. Vi tro, at man meget vel kan afgjøre Sagen ad Lovgivningsveien ved almindelige Bestemmelser, kun noget forskellige for de forskjellige Dele af Landet. Vi vilde derfor have foreslaaet § 14 forandret derhen, at dens første Stykke kom til at lyde omtrent saaledes:

„Forsaavidt den for en fysisk Person efter § 11 udfundne Indtægt ikke overstiger 3,200 Kr., fradrages i Kjøbenhavn 800 Kr., i Kjøbstæderne og de i § 1 nævnte 6 Kommuner 600 Kr. og paa Landet 400 Kr. Er den Skattepligtige Familieforsørger, fradrages endvidere i Kjøbenhavn 75 Kr. og i de øvrige Kommuner 50 Kr. for hver Person, hvis Forsørgelse efter de af den Skattepligtige meddelte Oplysninger maa anses at paahvile ham ifølge Lovgivningen. Paa samme Maade sker for Indtægter mellem 3,200 og 4,000 Kr. Afdrag, der dog for hver fulde 200 Kr., hvormed Indtægten overstiger 3,200 Kr., ned sættes med en Tjerededel.“

Flerallet bemærker, at, naar der blev lagt en saadan Myndighed, som af det foreslaaet, i de kommunale Bestyrelses Hænder, maatte det være indlysende, at den kommunale Valgret ikke mere ubetinget kunde være knyttet til Bidragsydelse til Kommunen. Dette er vistnok rigtigt, men det er efter vor Anskuelse en hyderligere Indvending mod Flerallets Forslag. Thi vi finde det i Lovgivningen hidtil hævede Princip sundt og rigtigt. Om end derhos Opgivelsen deraf ikke for Landets Bedkommende vilde have nogen særdeles stor praktisk Betydning, er det ialtsald klart, at dette vilde blive Tilfældet for Kjøbstædernes og især for Kjøbenhavns Bedkommende. Da der ikke her, som i de andre Kommuner, er en dobbelt Vælgerklasse, vilde herefter Borgerrepræsentationen blive sammensat udelukkende paa Grundlag af en Valgret, der ikke var knyttet til nogen Skatydelse, men endog var langt mere udstrakt end den til Folkethinget. Dette vilde vi finde ikke lidet betænkeligt, og vi kunne derfor ikke tiltræde Flerallets Forslag 41. Efter det af os ovenfor antydede Forslag til

§ 14 i Forbindelse med en Bestemmelse som den, der findes i Lovforslagets § 37, vilde der vel ogsaa for Kjøbenhavn fremkomme en ikke ubetydelig Udvidelse af Valgretten til Kommunen, hvilken dog formentlig ikke vilde være forbunden med saa store Betænklichkeiten. For Kjøbstæderne og Landet vilde vort Forslag vel tilsyneladende medføre en Indskrænkning af Valgretten til Kommunen, nemlig i de Kommuner, i hvilke der ikke har været indrømmet et Minimum af Indtægt Skattefrihed, men denne Indskrænkning — der jo vilde være en Følge af den Bedkommendes Fritagelse for Skat — er kun tilsyneladende, da det selvfølgelig maa staa Enhver frit for at opgive sin Indtægt mindst til det Beløb, med hvilket Skattepligten indtræder, og derved bevare sig Valgret.

Seller ikke have vi kunnet samstemme med Flerallet, forsaavidt det har fastholdt den i Udcastet foreskrevne Bestatning af al Formue „produktiv og uproduktiv“. En Bestatning af den uproduktive Formue maa vi i Henhold til, hvad der under Sagens 1ste Behandling i Thinget blev udviklet, finde principstridig og tillige praktisk uheldig, og vi kunne saa meget mindre i den Betragtning, at det uregelmæssigt er en maadeholden Bestatning af Formuen, som Forslaget tilsigter, finde en tilstrækkelig Grund til at slutte os til et efter vor Mening principstridigt Forslag, som det af selve Flerallets Udtalelser fremgaar, at det er dets Tanke, at Formueskatten efterhaanden skal gjøres større. Derimod anse vi det for at være rigtigt, at Indtægt af Formue bestattes stærkere end Indtægt af personlig Virksomhed. Klarest vilde denne vor Opfattelse udtrykkes derved, at man ganske opgav Bestatning af Formue, kun fastholdt Bestatning af Indtægt og fastsatte denne høiere for den førstnævnte Art af Indtægt end for den sidstnævnte. Der møder imidlertid herved den Vanskelighed, at det, hvor Kapitaler ere anbragte i faste Eiendomme eller Næringsbrug, ofte ikke er muligt bestemt at angive, hvilken Del af Indtægten deraf der maa anses som hidrørende fra Kapitalen,